

N:o 18.

Ank. till Riksd. kansli den 3 maj 1897, kl. 12 midd.

Betänkande, i anledning af herr P. Bondessons motion om ändring af § 4 i kongl. förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892.

(1:a A.)

I en inom Första Kammaren väckt motion, n:o 23, har herr *P. Bondesson* föreslagit, »att Riksdagen behagade besluta, att svensk person, som färdas omkring i Sverige och på annan plats, än der han är bosatt, för utländsk firma eller fabrik förmedlar försäljning af varor, skall vara underkastad att erlägga den utländska handelsresande ålagda skatten (kronor 100 för månad) likasom de för försummandet deraf bestämda böterna, allt enligt Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter, gifven den 2 december 1892 rubrik C § 4.»

Till stöd för nämnda förslag anför motionären följande:

»Tagande för gifvet, att den skatt af kronor 100 för kalendermånad, som svenska Riksdagen ålagt utländska handelsresande, icke är rigtad mot dessa personligen, utan är afsedd att drabba deras hufvudmän, beder jag få fästa Riksdagens uppmärksamhet på, att många af dessa sistnämnde — nemligen utländska handelshus och fabrikanter, synnerligast i Köpenhamn — undandraga sig denna beskattning genom att till resande försäljare i stället antaga i Sverige boende personer.

Sälunda kan t. ex. en på andra sidan sundet bosatt affärsman genom begagnande af svenska handelsresande, hvilka fara landet rundt och mot

Bih. till Riksd. Prot. 1897. 5 Saml. 1 Afd. 18 Häft. (N:o 18.)

aflöning eller provision sälja varor i små partier till detaljhandlare eller till och med direkt till konsumenter utan att till svenska statsverket erlægga någon som helst skatt, fullkomligt lika lätt göra en stor årlig försäljning som den i Sverige bosatte köpmannen, hvilken för sin affärsvinst har att erlægga skatt till stat och kommun.

Häremot anmärkes måhända, att en utländsk firmas i Sverige skattskrifna reseombud får erlægga skatt till stat och kommun och därför icke bör å nyo beskattas.

Härvid torde bemärkas, att sådan skatt endast drabbar reseombudets *personliga* inkomst, hvilken blott utgör en mindre del af den sålunda skattefria utländska firmans förtjenst, och det är ju just denna sistnämnda, som skulle utgöra föremål för den utländska handelsresandebeskattningen.

Då utländska assurancesbolag beskattas i Sverige för sina här gjorda affärer, så borde ju — enligt samma princip — egentligen äfven en utländsk firma eller fabrik genom dess härvarande ombud beskattas för sin varuaffär på Sverige.

Till ett sådant yrkande sträcker jag mig *icke*, men förmenar så mycket mera, att den önskade kompletteringen af omnämnda lag är alldeles nödvändig för att lagen skall blifva effektiv och icke såsom nu i många fall, genom kringgåendet af densamma, overksam.

De klagomål, som från utlandet ofta försports öfver afgiften för utländska handelsresande, torde böra föranleda till sådan ändring, att afgiften, i stället för att utgå med kronor 100 för kalendermånad, komme att gälla för 30 på hvardera följande dagar.

I Danmark utgör skatten å utländska handelsresande och dermed likställda danskar (inländingar) — se Förordning af 8 juni 1839, indeholdende nærmere bestemmelser angaaende fremmedes handelsberettigelse, hvilken förordning ännu är gällande, och hvaraf härjemte en delvis afskrift bifogas — kronor 160 per år, om den resande blott gör affärer för egen eller *ett* handelshus' respektive fabrikants räkning, men om den resande har flera kommittenter, skall han för hvar och en af dessa ytterligare betala kronor 80 per år.

Härvid är dock att märka,

dels att, enligt §§ 1 och 8 af sagda danska förordning, utländsk handelsresande samt inländing, som under resor i landet säljer för utländing, icke får i Danmark sälja varor från utlandet på andra platser än i städerna,

dels att, enligt § 8, samma bestämmelser, som gälla för utländsk handelsresande, gälla äfven för sådan inländsk person, som reser omkring i landet och utbjuder varor för utländsk firma eller fabrikant.

Då det synes vara förbisedt att uti den svenska förordningen intaga en bestämmelse motsvarande den, som den danska förordningen uti sistnämnda

§ 8 innehåller (nemligen om skatt för inländsk handelsresande, som reser omkring och bjuder ut varor för utlänning), så torde behovet af en justering af den svenska förordningen vara uppenbart».

Vid motionen finnes bilagdt transsumt af en dansk förordning af den 8 juni 1839 angående utlänningars rätt till handel.

Utskottet kan icke dela motionärens mening derom, att svensk undersåte, som reser omkring i landet och bjuder ut eller slutar handel om utländska varor, skall, då han härstädes för sin inkomst erlägger skatt till stat och kommun, ändock likställas med utlänning, som drifver sådan affär, och nödgas betala den särskilda bevillningsafgift, som i § 4 af kongl. förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892 finnes stadgad. Någon anledning att i detta hänseende försätta svenska kringresande försäljare af utländska varor i en mera ogynsam ställning än dem, som försälja sådana varor i bod eller på annat sätt, synes utskottet icke förefinnas; och särskildt för de fall, att, såsom ofta händer, svenska handelsresande, som hufvudsakligen förmedla försäljningar för svensk firma, såsom en biförtjenst åtaga sig försäljning af någon utländsk vara, skulle ett utkräfvande af den för utländska handelsresande stadgade bevillningsafgiften blifva allt för betungande.

Utskottet hemställer fördenskull,

att herr Bondessons motion om ändring af § 4 i förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892 icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 30 april 1897.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.
